

บทที่ 2 การสื่อความหมาย (Communication)

Communication มาจากภาษาลาตินว่า “Communis” แปลว่า ความเหมือนกันเท่ากัน ตามพจนานุกรมหมายถึง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทัศนคติ ตลอดจนความสัมพันธ์กันระหว่างคำพูด ภาษา หรือข่าวสารต่าง ๆ

กลุ่มเป้าหมายจะยอมรับกระบวนการสื่อความหมายจะประกอบด้วย

- เขาสามารถเข้าใจกระบวนการสื่อสารได้ดี
- มั่นใจว่าสารนั้น ตรงกับจุดมุ่งหมายของสถาบัน
- สารที่รับนั้นสอดคล้องกับความสนใจส่วนตัวของเขา
- เขาสามารถยอมรับและปฏิบัติตามได้เป็นอย่างดี

กรรมวิธีเผยแพร่ข่าวสาร

การยอมรับข่าวสารนั้นมาจากหลักการ 5 ขั้นตอน

(1) การรับรู้ (Awareness) บุคคลย่อมมีความตื่นตัว อยากจะเรียนรู้และฝึกหัดสิ่งแปลกใหม่ ๆ ที่เขาไม่เคยเรียนรู้มาก่อน

(2) ให้ความสนใจ (Interest) บุคคลย่อมสนใจที่จะพัฒนาความคิด และแสวงหาคำความรู้จากข่าวสารมากยิ่งขึ้น เพื่อความก้าวหน้าของเขาเอง

(3) การประเมินค่า (Evaluation) นำข้อมูลมาวิเคราะห์ดูว่าเหมาะสมที่จะนำไปปฏิบัติหรือไม่

(4) การทดลอง (Trial) เมื่อพิจารณาตัดสินใจแล้ว จึงนำความคิดนั้นไปทดลอง

(5) การนำมาใช้ (Adoption) การยอมรับข่าวสารนั้น ๆ

ประสิทธิภาพของการสื่อความหมาย

การสื่อความหมายที่ดี ก็คือ การสื่อความหมายให้ได้เข้าใจโดยง่าย

การสื่อความหมายจะได้ผลดี จะต้องเป็นการสื่อความหมาย 2 ทาง คือ ผู้รับจะต้องมีปฏิกริยาตอบกลับมายังต้นตอ หรือ ผู้สื่อความหมายนั้นด้วย

ปฏิกริยาตอบกลับ อาจเกิดขึ้นในวันที่ที่มีการสื่อความหมาย หรืออาจจะแฝงอยู่เพื่อรอเวลาให้ปรากฏออกมาในภายหลังก็ได้

นอกจากนี้ประสิทธิภาพของการสื่อความหมาย ยังขึ้นอยู่กับ ลักษณะและคุณสมบัติขององค์ประกอบในกระบวนการสื่อความหมายเอง ซึ่งไม่เหมาะสมต่อการสื่อความหมายในขณะนั้นอีกด้วย จึงขอใช้คำว่า “สิ่งรบกวน”

สิ่งรบกวนมี 2 ประเภท

1. สิ่งรบกวนภายนอก เช่น แสงเสียง และระยะทาง
2. สิ่งรบกวนภายใน เช่น ขาดความสนใจของผู้รับ ขาดทักษะในการถ่ายทอดสิ่งรบกวนภายในนั้น เกิดขึ้นอยู่กับตัวการหลายอย่างด้วยกัน เช่น

1. อายุ
2. เพศ
3. สภาพทางเศรษฐกิจ
4. สภาพทางสังคม
5. สภาพทางการเมือง ศาสนา ลัทธิ และความเชื่อถือ
6. สภาพทางสมอง — เด็กเก่ง, เด็กอ่อน
7. สภาพที่อยู่อาศัย — ในเมือง - สังคมชนบท
8. ระดับการศึกษา — อนุบาล - ประถม - มัธยม - อุดมศึกษา
9. อาชีพ
10. สภาพอื่น ๆ ที่เป็นอุปสรรค - ดาบอด หูหนวก ฯลฯ

การสื่อความหมายการเรียนการสอน

การสื่อความหมายของครูจะได้ผลดี ก็เมื่อนักเรียนเข้าใจถูกต้องตามที่ครูต้องการแต่เนื่องจากความสามารถในการรับรู้แลการตอบสนองของนักเรียนแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างกัน ครูควรจะต้องเลือกวิธีในการสื่อความหมายหลาย ๆ วิธีเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์

นั้น โดยพิจารณาว่า

- (1) เลือกสื่อทัศนวัสดุให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการสอน
- (2) เลือกสื่อทัศนวัสดุที่ช่วยสร้างความสนใจ
- (3) เลือกสื่อทัศนวัสดุที่หาได้ง่าย ราคาถูก แต่ก่อให้เกิดแรงจูงใจ
- (4) เลือกสื่อทัศนวัสดุให้เหมาะสมกับความสามารถและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
- (5) เลือกสื่อทัศนวัสดุ ที่มีเนื้อหาถูกต้อง และเป็นวัสดุที่ให้ผู้เรียนเชื่อถือได้ เช่น

ใช้สื่อมวลชน ที่ผู้เรียนใช้ในชีวิตประจำวัน

วัตถุประสงค์ของการสื่อความหมาย

มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับตามที่คุณผู้ส่งกำหนดไว้ พฤติกรรมที่ผู้ส่งกำหนดให้เกิดขึ้นในการสื่อสารหรือสื่อความมี 3 ประเภท

(1) พฤติกรรมประเภทพุทธินิสัย เป็นการมุ่งให้ผู้รับได้รับความรู้ ความคิด ข่าวคราว เป็นเรื่องราว เนื้อหาสาระ และประสบการณ์ต่าง ๆ เช่น การประชาสัมพันธ์

(2) พฤติกรรมประเภทเจตนานิสัย เป็นการมุ่งให้ผู้รับได้มีการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจ ที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก ความสนใจ ทักษะคติ และค่านิยม เช่น การโฆษณาชวนเชื่อ โฆษณาแจ้งความ ฯลฯ

(3) พฤติกรรมประเภททักษะนิสัย เป็นการมุ่งให้ผู้รับเกิดทักษะ ความชำนาญในการกระทำบางอย่าง ทั้งที่เป็นทักษะด้านร่างกาย เช่นการใช้มือ แขนขา และทักษะเกี่ยวกับสติปัญญา เช่น ทักษะการคิดทางคณิตศาสตร์ การแก้โจทย์เลข

ความจำเป็นที่ต้องมีการสื่อความหมาย ด้วยความจำเป็น 5 ประการ

(1) มนุษย์และสัตว์ต้องสื่อความต้องการของตนให้อีกฝ่ายหนึ่งรับทราบ เพื่อที่จะให้ได้มาสิ่งซึ่งตนเองต้องการ อันจะทำให้ตนเองอยู่รอด

(2) มนุษย์และสัตว์ต้องสื่อความคิดของตนให้ผู้อื่นรับทราบ เพื่อให้เกิดสภาวะสมดุลของการอยู่ร่วมกัน เช่นแสดงข้อเสนอแนะ ตอบคำถาม เสนอวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ

(3) มนุษย์และสัตว์ต้องการถ่ายทอดความรู้ ความนึกคิด ทักษะคติ ค่านิยม และทักษะ ไปยังอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อประโยชน์ของฝ่ายรับหรือประโยชน์ร่วมกัน เช่น คุณพ่อสอนวิชาให้ลูก นกสอนให้ลูกนกหัดบิน

(4) มนุษย์และสัตว์ต้องสื่อคำเตือนให้ระหว่างคำห้ามมิให้ละเมิดคำสั่งให้ปฏิบัติและคำสั่งชวนให้ทำเพื่อประโยชน์ของผู้รับ และหรือของส่วนรวม มิใช่ประโยชน์ของผู้ส่งโดยตรง เช่น คำขวัญ สุภาษิต คำพังเพย และคำเตือนทางวิทยุกระจายเสียง

(5) มนุษย์และสัตว์ต้องโต้ตอบระหว่างกัน เพื่อให้ทราบเรื่องราวในอดีต ปัจจุบันและอนาคตของทั้ง 2 ฝ่าย

รูปแบบของกระบวนการสันนิเวทนาการหรือการสื่อความหมาย นิยมจำแนก 3 รูปแบบ

(ก) จำแนกตามลักษณะภาษาที่ใช้สื่อความหมายมี 2 ประเภท

1. สื่อความหมายด้วยภาษาพูด หรือ ภาษาเขียน
2. สื่อความหมายด้วยกิริยาท่าทาง เครื่องหมายและสัญญาณ เช่น การพยักหน้า แสดงว่า รับ

(ข) จำแนกตามตำแหน่งของผู้ส่งและผู้รับ มี 2 ประเภท

1. การสื่อความหมายทางตรง เป็นการสื่อความหมายทั้งผู้ส่งและผู้รับอยู่ในเวลาและสถานที่เดียวกัน สามารถตอบโต้ได้โดยไม่ต้องผ่านสื่อหรือช่องทางอื่น สามารถมองเห็นหน้าตากิริยาท่าทางได้ เช่น การสนทนา การสอนหน้าชั้นเรียน
2. การสื่อความหมายทางอ้อม เป็นการสื่อความหมายทั้งผู้รับและผู้ส่ง อยู่ต่างที่ ต่างเวลา มีการถ่ายทอดสาร โดยผ่านสื่อกลางหนึ่งช่องทาง เช่น ผ่าน น.ส.พ. วิทยุ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ฯลฯ

(ค) จำแนกตามความสามารถในการตอบโต้ มี 2 ประเภท

- (1) การสื่อความหมายทางเดียว เป็นการสื่อความหมายทั้งผู้ส่งและผู้รับไม่มีโอกาสตอบโต้กันในทันที เช่น การสื่อสารทางวิทยุ โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ
- (2) การสื่อความหมายสองทาง เป็นการสื่อความหมายทั้งผู้ส่งและผู้รับสามารถตอบโต้และรับรู้ร่วมกันในทันที ถือว่าเป็นการสื่อความหมายที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

การรับรู้กับกระบวนการการสื่อความหมาย มีอยู่ 2 ระดับด้วยกัน คือ

1. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมชั่วคราว เกิดจากการที่ผู้รับส่งสาร โดยผ่านสื่อรับประเภท

จมูก ลิ้น และกาย หู ทำให้ผู้อื่นไม่สามารถรับสารหรือความรู้ได้มากพอที่จะจดจำได้นานนัก ในไม่ช้าก็หลงลืม

2. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมระดับถาวร เกิดจากการที่ผู้รับสาร โดยผ่านสื่อประเภท ตา-หู และ กาย ซึ่งหมายถึง การได้เห็น ได้ฟัง และลงมือปฏิบัติ ก็ทำให้จดจำได้นานไม่ลืม เลื่อนได้ง่าย

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับทฤษฎี (Introduction to theory)

ก. ทฤษฎีคืออะไร

ทฤษฎีคือ กลุ่มความสัมพันธ์ของแนวความคิด คำนิยามและสมมติฐานซึ่งแสดงให้เห็นอย่างเป็นระบบถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความสัมพันธ์ในระหว่างตัวแปร จุดมุ่งสำคัญของทฤษฎีก็อย่างก็คือ ความตั้งใจที่จะอธิบายและทำนายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

จากคำจำกัดความข้างต้นของ Kerlinger P.9 นั้นสามารถแยกแยะความหมายของทฤษฎีได้ 3 อย่างคือ

1. ทฤษฎีคือ กลุ่มของข้อความหรือปัญหาที่จะต้องพิสูจน์หรือแสดง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือสมมติฐานซึ่งประกอบด้วยคำจำกัดความและความสัมพันธ์ของแนวความคิด

2. ทฤษฎีเริ่มทำให้มีความสัมพันธ์กันในระหว่างตัวแปร (แนวคิด) และเมื่อปฏิบัติแล้วแสดงให้เห็นอย่างเป็นระบบถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยอาศัยการอธิบายจากตัวแปรนั่นเอง

3. ทฤษฎีอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ทำได้โดยเจาะจงลงไปว่าตัวแปรอะไรสัมพันธ์และตัวแปรอะไร และตัวแปรเหล่านั้นสัมพันธ์กันอย่างไร ด้วยเหตุนี้ทำให้นักค้นคว้าสามารถทำนายได้จากตัวแปรที่แน่นอนหลายตัวกับตัวแปรที่แน่นอนตัวอื่น ๆ

หน้าที่ของทฤษฎี ที่เห็นได้ชัดเจน ทฤษฎีมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการ คือ อธิบาย และทำนาย (Explanation and prediction) ปรากฏการณ์ต่าง ๆ

1. อธิบาย มุ่งอธิบายให้เข้าใจเหตุการณ์ หรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ยกตัวอย่างทฤษฎี reinforcement ใจความสำคัญของทฤษฎีนี้พูดอย่างง่าย ๆ ก็คือ ถ้าปฏิกริยาสนองตอบเป็นการหนุนใจ (reinforced) เมื่อเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแล้วมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นซ้ำอีก นักจิตวิทยาผู้ซึ่งเป็นคนแรกที่ทำการศึกษาเรื่องนี้ให้คำอธิบายว่า สิ่งที่ทำให้เหตุการณ์

บางอย่างเกิดขึ้นเสมอ ๆ หรือซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็เพราะเมื่อกระทำสิ่งนั้นแล้วได้รับการหนุนใจ หรือมีปฏิกิริยาสนองตอบในทางสนับสนุน

2. ทำนายหรือคาดคะเน สำหรับอำนาจในการทำนายนั้น ถ้านำทฤษฎีมาใช้ทำนาย ได้อย่างถูกต้องถือได้ว่าทฤษฎีนั้นได้รับความเชื่อถือและเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องเอาคำอธิบายอื่น ๆ ซึ่งเราอาจจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า ไม่มีอะไรนำมาใช้ได้ดีเท่ากับทฤษฎีที่ดี

คุณสมบัติของทฤษฎี (The characteristics of theory)

4.1 การกำหนดปฏิกิริยาหรือสัดส่วน (set of propotions) หมายถึงการกำหนดความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ไว้

4.2 มีการผสมผสานกันอย่างถูกต้องมีเหตุมีผล (logic of manipulation) หมายถึงกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อที่จะบอกว่าท่านจะผสมผสานตัวแปรต่าง ๆ ในทฤษฎีของท่านอย่างไร ในการที่จะทำให้รูปจำลองของท่านทำงานไปด้วยกันได้

4.3 แบบจำลองที่สำคัญ (dominant model)

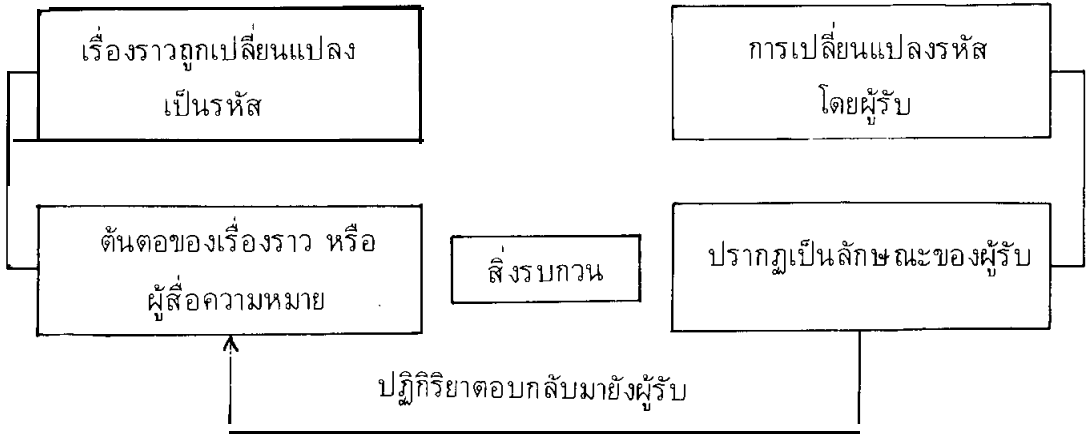
4.4 ความหมายของคำ (dictionary of terms) หมายถึง การให้คำนิยามของคำต่าง ๆ แบบ

ก. คำนิยามความที่แปลตรงตัวตามถ้อยคำ

ข. คำนิยามตามความเข้าใจ หมายถึงให้คำจำกัดความของคำนั้น ๆ โดยนำไปสัมพันธ์

ค. คำนิยามที่สามารถนำมาใช้ได้เลยโดยนำแนวคิดต่าง ๆ มารวมกัน และนำไปสู่ความเป็นจริง นั่นคือ กระบวนการด้านการวัดต่าง ๆ

ลำดับขั้นการสื่อความหมาย

แบบจำลองของทฤษฎีสื่อสาร (Theoretical Model)

รูปแบบจำลองของทฤษฎีสื่อสารจะแสดงให้เห็นถึงการทำงานของ การสื่อสารว่า ดำเนินไปอย่างไร

รูปแบบที่ 1

เป็นรูปแบบง่าย ๆ ที่วิลเบอร์ ชแรมม์ เขียนขึ้น

(ต้นตอ/ผู้ส่งสาร)

ข่าวสาร/สัญญาณ

ผู้รับสาร/จุดหมายปลายทาง

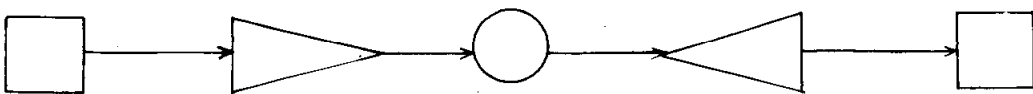
Source

Encoder

Signal

Decoder

Destination

รูปแบบที่ 1

ชแรมม์กล่าวว่า การสื่อสารจำเป็นต้องมีองค์ประกอบอย่างน้อยที่สุด 3 ส่วน นั่นคือ แหล่งสาร (source) ตัวสาร (message) และผู้รับสารหรือเป้าหมายที่ผู้ส่งสารต้องการให้สารไปถึง

แหล่งสารอาจหมายถึง บุคคล (กำลังพูด, กำลังเขียน, กำลังวาด, กำลังแสดงท่าทาง) หรือ องค์กรที่ทำหน้าที่สื่อสาร (เหมือนกับหนังสือ, โรงพิมพ์, สถานีโทรทัศน์ หรือโรงถ่ายภาพยนตร์)

ตัวสารอาจอยู่ในรูปของหมึกพิมพ์บนกระดาษ คลื่นเสียงในอากาศ กระแสไฟฟ้า การโบกมือ ธงสะบัดพลิวอยู่กลางอากาศ หรือสัญญาณอื่น ๆ ซึ่งสามารถแปลความหมายออกมาได้

ผู้รับสาร อาจเป็นบุคคล ผู้ฟัง ผู้ชม ผู้อ่าน หรือสมาชิกของกลุ่ม เช่น กลุ่มซึ่งประชุมถกเถียงกันกลุ่มผู้ฟังบรรยาย กลุ่มผู้ชมฟุตบอล หรือ ผู้ชมน หรือบุคคลผู้ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะเราเรียกว่ามวลชน (mass audience) เช่น ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ หรือผู้ชมโทรทัศน์ (ดูภาพประกอบ)

ในการสื่อสารขั้นแรกคือ แหล่งสารต้องส่งข่าวสาร ความคิดหรือความรู้สึกไปยังผู้รับ แหล่งข่าวก็จะแปลความคิดหรือข้อมูลที่มีอยู่ออกมาในลักษณะของสารซึ่งสามารถจะส่งต่อไปได้ เพื่อจะได้ครบวงจรของการสื่อสาร ตัวสารจะต้องถูกแปลโดยปราศจากการบิดเบือนใด ๆ โดยผู้รับสาร

รูปแบบจำลองการสื่อสารของชแรมม์แบบนี้พูดถึงการสื่อสารของมนุษย์เหมือนกับบางสิ่งบางอย่าง เช่น วงจรของวิทยุหรือโทรศัพท์ คือตัวไมโครโฟนเป็นตัว encoder และหูฟังเป็น decoder ถ้าพูดอย่างนี้เรากำลังพูดถึงการสื่อสารทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ แต่ถ้าพิจารณาว่าแหล่งสาร (source) และตัวแปรสาร (encoder) เป็นคน ๆ เดียวกัน ตัวแปรสาร (decoder) และผู้รับสาร (destination) เป็นบุคคลอื่น อย่างนี้เรากำลังพูดถึงการสื่อสารของมนุษย์ดังนั้นรูปแบบจำลองนี้จะแสดงให้เห็นว่าระบบการสื่อสารดำเนินไปอย่างไร

รูปแบบที่ 2

ในรูปแบบนี้วงรีที่เพิ่มขึ้นมานั้นคือ ประสพการณ์ร่วมกัน หรือกรอบแห่งการอ้างอิง นั่นคือในรูปแบบจำลองแบบที่ 1 นั้น ผู้ส่งและผู้รับจะต้องจูนคลื่นให้ตรงกันถึงจะแปลสารและเข้าใจกันโดยถูกต้อง เราเข้าใจกรณีอย่างนี้ได้ง่ายในกรวิทยุ เป็นตัวนำสาร ผู้รับหมุนคลื่นให้ตรงและชัดเจนก็จะรับสารได้ แต่ถ้าเป็นการสื่อสารระหว่างมนุษย์ ซึ่งผู้รับจะต้องสามารถเข้าใจสารที่ผู้ส่งส่ง ตัววงรีที่วาดพาดในรูปนั้นหมายถึง ประสพการณ์สะสมของคนสองคนที่พยายามจะสื่อสารกัน ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถแปลสารที่ส่งแก่กัน ในลักษณะของผู้มีประสพการณ์ร่วมกัน

ตัวสารถูกสร้างขึ้นในรูปของสัญลักษณ์ สัญลักษณ์เป็นสัญญาณซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งที่มีประสพการณ์ร่วมกัน

ดังนั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าบุคคลแต่ละคนในกระบวนการสื่อสารนั้นเป็นทั้ง encoder และ decoder

รูปแบบที่ 3

เขารับสารและส่งสาร เขาจะต้องอ่านออก เขียนได้ และสามารถอ่านส่วนที่ผู้อื่นเขียนมาได้ด้วย ดังภาพที่เห็นข้างบน

ลำดับต่อมาของกระบวนการการสื่อสารก็คือ การตอบกลับ (feedback) เพราะเมื่อคนสองคนคุยกัน เมื่อคนหนึ่งพูดอีกคนหนึ่งฟังแล้วก็ตอบกลับมา การตอบกลับนี้มีบทบาทสำคัญมากในการสื่อสาร เพราะจำทำให้เรารู้ว่าสารที่เราส่งไปนั้นถูกแปลและถอดความออกมาอย่างไร คนฟังเข้าใจโดยตอบรับ หรือผงกศีรษะรับ หรือทำคิ้วขมวดแสดงความไม่เข้าใจ หรือมองเหม่อไปข้างนอกแสดงความไม่สนใจสารที่ผู้ส่งสารส่งมา สิ่งเหล่านี้คือ การตอบกลับ จุดหมายที่มาถึงบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ เสียงปรบมือของผู้ฟังบรรยาย นักสื่อสารที่ดีจะคอยสังเกตว่าสารที่เขาส่งไปนั้นมีผลอย่างไร ก็โดยสังเกตจากผู้ฟัง

รูปแบบที่ 4

แสดงถึง การรับสารและส่งสารซึ่ง Charles E. Osgood เขียนแบบไว้และเสนอว่า ผู้ส่งสารและผู้รับสารต่างทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ลงรหัส แปลสารและถอดรหัสข่าวสารด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย พูดย่าง ๆ ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ทำหน้าที่เหมือนกัน

อีกประการหนึ่งเราสามารถ จะได้รับการตอบกลับจากสารที่ส่งออกไปจากตัวเราเองได้ด้วย อย่างน้อยเราก็สามารถได้ยินเสียงของตัวเราที่เปล่งออกมา ถ้าเสียงเปล่งออกมาผิดเราก็แก้ไขได้เมื่อเราเขียนหนังสือเราสามารถมองเห็นคำต่าง ๆ ที่เราเขียนออกมานั้นว่าสะกดผิดหรือถูก เราสามารถแก้คำผิดหรือมีจะนั้นก็เปลี่ยนวิธีการเขียนใหม่ได้

รูปแบบที่ 5

เป็นที่แน่ชัดว่าไม่ว่าเราจะสื่อสารแบบใดอย่างน้อยนักที่เราจะส่งสารทางช่องทางเดียว นี่เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งเราควรนับเข้าไปในกระบวนการสื่อสารด้วย เมื่อเราพูดกับผู้อื่นคลื่นเสียงจากเสียงของเราเป็นสารขั้นต้น แต่ยังมีสารอื่น ๆ ที่ออกมาด้วย เช่น สีหน้า ท่าทาง และอื่น ๆ ซึ่งสัมพันธ์กับสารที่เราส่งออกมา แม้กระทั่งสารขั้นต้นยังมีอย่างอื่นโน้มน้าวสารได้หลายทาง เช่น น้ำเสียง การเน้นคำความเร็วที่พูดซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเสริมสร้างความหมายในสารนั้น ๆ

การสื่อสารทางช่องทางหลายทางนี้มีอยู่ในสิ่งพิมพ์ซึ่งเป็นสื่อสารมวลชน ซึ่งเป็นช่องทาง การสื่อสารที่เข้มงวดมาก แต่ความหมายของเรื่องที่พิมพ์อาจถูกชักจูงได้ไม่เพียงแต่การใช้คำเท่านั้นรวมกระทั่งการใช้ขนาดของพาดหัว ตำแหน่งของเรื่อง และหน้าที่เรื่องนั้น ๆ ได้ถูกบรรจุไว้ความสัมพันธ์กับภาพ การใช้ตัวอักษรขนาดต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นข่าว (คำว่า Decoding นำมาสู่การศึกษาเรื่อง gatekeeper)